

maalet. Det er ikke det samme som at stille Forslag. Det Løfte kan kun indfries paa den Maade, at man stiller Forslag, som er gennemførlige, og at man der regner med de faktiske Forhold, som den virkelige Politiker altid maa gøre. Det er naturligvis rigtigt, naar Statsministeren siger: Naar Folketinget har vedtaget et Lovforslag, er det under normale Forhold i de allerfleste Tilfælde Landstingets Pligt at sige, hvad der skal sættes i Stedet, naar det har en anden Opfattelse af Sagen. Ja, hvis det overhovedet kan ske indenfor den samme Ramme. Venstre mente altsaa, at det i hvert Fald ikke kunde ske indenfor den samme Ramme, Valutasagens Løsning maatte gribes an paa helt andre Maader. Vi for vort Vedkommende gjorde et Forsøg paa indenfor den foreslaaede Ramme at sætte noget andet i Stedet; dette blev afvist, og derfor maa Bebrejdelsen overfor os nødvendigvis ogsaa være særlig uretfærdig. Naar den fremstrakte Haand ikke blev modtaget, maatte vi ganske naturligt komme til at staa paa samme Standpunkt som Venstre: at der ikke indenfor den Ramme kunde sættes noget i Stedet, som overhovedet havde nogen Betydning for Valutaspørgsmaalets Løsning. En Importregulering som Valutaforanstaltning vilde nemlig være det samme, som om man vilde kurere en underernæret ved at sætte ham paa Sultekur. En deprecieret Valuta beror paa et Misforhold mellem Varemængden og Pengemængden. Pengemængden er for stor, og det nytter ikke at gennemføre den Kur til Gengæld at gøre Varemængden endnu mindre. Det er klart, at man ikke vilde være med til et Kurmiddel, som fører til det forkerte, som fører til at forværre Ondet i Stedet for at forbedre det. Men jeg slaar fast, at det stadig væk er det, som foreligger fra den højtærede Ministers Side, at han forveksler Valutasagen og de forskellige Maader at løse den paa; paa Forhaand kunde Ministeriet vide, at naar man har lovet at gennemføre Sagen, kan man ikke vælge Maader at gennemføre den paa, som er uigennemførlige.

Madsen-Mygdal: Jeg beder den højtærede Statsminister om ikke at opfatte det som en Morsomhed, naar jeg herfra har udtalt, at jeg ikke vidste, hvad Regeringens Standpunkt var i Valutaspørgsmaalet, men at det forhaabentlig snart maatte klares og komme til Rigsdagens Kundskab. Det er i Virkeligheden mit alvorlige Ønske, og hvis jeg tør bruge et af

den højtærede Statsministers egne Udtryk i Gaar, aner jeg virkelig ikke, hvad Regeringens Standpunkt er, endskønt jeg har den Ære at være Medlem af Valutaraadet. Det er jo Offentligheden bekendt, at Regeringen har fremsat Antydninger om et Standpunkt, der ikke var fremme her i Sommersamlingen, men hvad Regeringens Standpunkt i dette Øjeblik er, og om den overhovedet har et Standpunkt, aner jeg ikke. Jeg har kun i disse Forhandlinger ønsket at pege paa, at Tiden er fremrykket, og at vi nærmer os det Tidspunkt, da Nationalbankens Moratorielov udløber, og jeg maa derfor endnu en Gang henlede Statsministerens Opmærksomhed paa det ønskelige i, at der snarest muligt for Rigsdagen fremsættes Forslag, som viser, hvad det er, Regeringen virkelig vil i dette vigtige Spørgsmaal.

Aubeck: Vi fik at høre af det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin), at det vilde have været Landstingets Pligt at stille Ændringsforslag, hvis det kunde ske indenfor den samme Ramme, og han oplyste endvidere, at det Ændringsforslag, som hans Parti stillede i Udvalget, laa indenfor denne Ramme. Men det kom jo aldrig længere end til Udvalget. Efter den ærede Talers egen Opfattelse maatte det have været det konservative Folkepartis Pligt at stille dette Forslag her i Salen, selv om det paa Forhaand vidste, at det var uigennemførligt. Det, jeg gerne vil spørge det ærede Medlem om, er: Hvorfor gjorde det konservative Folkeparti ikke sin Pligt ved denne Lejlighed?

Schovelin: For det første er der ingen Pligt til at stille Ændringsforslag. Dernæst fandt Forslaget, saaledes som Udvalgets ærede Formand og Ordfører allerede har oplyst, ikke Tilslutning fra nogen Side — det er det, det kommer an paa i denne Sag, det er det, hele Debatten har været ført om —, ikke fra Regeringspartiets Side i snævrere Forstand, endnu mindre fra Regeringspartierne, altsaa Socialdemokraterne og de Radikale, og ifølge sin Natur kunde det heller ikke vente at finde Tilslutning hos Venstre. Derefter var i Virkeligheden enhver Mulighed for at føre det frem udelukket, der vilde jo ingen Mening være i at stille Forslag, som simpelt hen forkastes — hvorledes det skulde fremme Sagen, skylder det ærede Medlem, som nu talte, os Oplysning om. Ikke desto mindre refererede vi i Betænkningen Forslaget in extenso, og havde der været